

на старостта, съ противностигѣ на характеритѣ, съ възможността на раздѣлата, съ грижитѣ, съ болкитѣ на бащинството и майчинството. Но за да не почива тѣзи връска само на една дума и да не би ония които сж съединени да се отвличатъ отъ длѣжността отъ единъ постояненъ страхъ, нужна е една върховна властъ която да посрѣдничествува мѣжду двѣтѣ воли, и която да приема клѣтвата имъ и да я гарантира. Посрѣдничеството, прочѣе, става въ интересгѣ на сърузитѣ. То става още и въ интересгѣ на самото общество; защото семейството като е едно отъ великитѣ начала на общественний редъ, нужно е за обществото да има гаранции противъ личнитѣ прищѣвки: то не може да се довѣрва на прости клѣтви произнесени въ първий огънъ на страстта; то иска една публична и тържествена клѣтва на която то да е пазителъ и която, въ случай на нужда, може да подкрѣпи съ авторитетгѣ си.

Надъ общественната гаранция стои религиозната гаранция. Нѣма нужда да испитвамъ въ каква форма се дава тѣзи гаранция, но въ каквата форма и да бѣде, Богъ е всякога върховний гарантинъ на съружеското съединение. Всичкитѣ клѣтви иматъ Бога за свидѣтель, особено съружеската клѣтва която иска отъ природата такъва една велика жертва, която обвързва цѣлий животъ. Вѣчността трѣбва да присѣтствува на този съюзъ който желае да осжществи до една стъпень вѣчността въ чловѣческии животъ; трѣбва Вѣчний да се вземе за свидѣтель въ чловѣческата вѣчностъ на нашитѣ чувства; Неизмѣнний, въ неизмѣнността на нашитѣ за-